RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 124.368 van 17 oktober 2003
in de zaak A. 109.546/X-10.533.

In zake : Filip SCHOONBAERT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. BOSSUYT,
kantoor houdende te 8310 BRUGGE,
Bossuytlaan 35

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Filip SCHOONBAERT op 27 augustus 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 21 juni 2001 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende verwerping van zijn beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beernem van 15 februari 2001 waarbij hem de regularisatievergunning wordt geweigerd voor een bergplaats op een perceel gelegen te Oedelem-Beernem, Bergstraat 2, kadastraal bekend Sectie A, nr. 827 e;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur T. DE WAELE;

Gelet op de beschikking van 8 januari 2003 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 5 juni 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 september 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. BOSSUYT, die verschijnt voor verzoeker, en van Adjunct-adviseur P. DEWULF, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker op 19 juli 2000 een aanvraag indient tot regularisatie van een bergplaats; dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Oedelem-Beernem op 15 februari 2001 deze aanvraag tot regularisatie weigert; dat de verwerende partij op 21 juni 2001 het hoger beroep van verzoeker tegen deze weigeringsbeslissing van 15 februari 2001 verwerpt; dat dit de bestreden beslissing is; dat niet wordt betwist dat het in artikel 158, § 2, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.) - zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing - bedoelde certificaat niet werd opgesteld;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord als exceptie aanvoert dat de vordering niet ontvankelijk is bij gebrek aan belang; dat zij te dezen onder meer doet gelden dat krachtens artikel 159 D.R.O. een regularisatievergunning slechts kan worden verleend na het opstellen van een certificaat, dat dit wordt verleend door de stedenbouwkundige inspecteur nadat deze met de vergunningsaanvrager een vergelijk heeft getroffen, dat in casu de stedenbouwkundige inspecteur een vergelijk heeft geweigerd en bijgevolg het betreffende certificaat niet kan worden voorgelegd, dat de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen derhalve onmogelijk een vergunning kan verlenen, dat uit het voorgaande volgt dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering aangezien een eventuele vernietiging hem geen enkel voordeel kan opleveren;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord onder meer repliceert dat hij wel degelijk belang heeft bij huidige procedure aangezien het in casu gaat om een bestaande vergunde woning en "het dan ook voor verzoeker en zijn echtgenote volstrekt mogelijk is om bij toepassing van art. 43, §2, 6de lid, 6° D.R.O., zoals toenmalig gewijzigd bij art. 166 §1 D.O.R.O., en thans het

art. 145bis (desgevallend juncto 195 quinquies) zoals ingevoegd bij Decreet van 13.07.2001, een regularisatie-vergunning te bekomen voor uitbreiding van de bestaande woning"; dat verzoeker verder stelt dat "het door verweerder ingeroepen argument gesteund (is) op art. 159 (versie 18.05.1999) dat voornoemd artikel samen met art. 158 reeds op 01.05.2000 gewijzigd werd bij art. 34 en 35 van het Decreet van 26.04.2000, en beide desbetreffende artikelen nu volledig vervangen zijn bij art. 4 en 5 van het Decreet zoals goedgekeurd in het Vlaams parlement van 27.02.2002, hetwelk na bekrachtiging door de Vlaamse regering, in werking zal treden op de dag van de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad";

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie aan het voorgaande toevoegt dat "het door hem ingeroepen tweede middel (...) medebrengt dat het besluit van de Bestendige Deputatie sowieso nietig dient verklaard te worden wegens miskenning van het decretaal gewaarborgde hoorrecht van verzoeker."; dat hij verder stelt wat volgt :

> "Hieruit volgt dan ook dat, indien de Raad van State de bestreden weigeringsvergunning vernietigt op bovengenoemd tweede middel, de Bestendige Deputatie gehouden zal zijn vooreerst verzoeker opnieuw te horen om aansluitend recht te doen op de vergunningsaanvraag, waarbij dient op de vergunningsaanvraag, waarbij dient opgemerkt dat de vergunning niet opnieuw zal moeten geweigerd worden nu de dwingende bepalingen van de oude artikelen 158 en 159, D.R.O. sinds 23.03.2002 opgeheven en gewijzigd werden gelet de loskoppeling sinds 23.03.2002 van het vergelijk met de regularisatievergunning.
>
> Dit maakt dan ook dat, in het meest onmogelijke geval dat bij een eventueel nieuw besluit van de Bestendige Deputatie toch een weigering zou worden uitgesproken, dit zou medebrengen dat verzoeker een nieuwe annulatievordering zou dienen in te stellen.
>
> Op het ogenblik van het indienen van een dergelijke annulatievordering zal verzoeker echter wel degelijk over het rechtens vereiste belang in zijnen hoofde beschikken.
>
> Hieruit volgt dan ook dat verzoeker op het ogenblik van het instellen van huidige procedure tot vernietiging van het bestreden besluit dd. 21.06.2001 wel degelijk over het rechtens vereiste belang beschikte en dit op grond van het tweede door hem ingeroepen middel, en zoals hierboven duidelijk aangehaald.";

Overwegende dat de bestreden beslissing de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O., zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietig-verklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in het op dat ogenblik geldende artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat aldus de bevoegde vergunningverlenende overheid hoe dan ook de gevraagde regularisatievergunning

moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat verzoeker derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang had bij de vernietiging van de bestreden beslissing; dat, aangezien een verzoeker reeds moet doen blijken van het rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van de vordering, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet tot gevolg heeft dat verzoeker hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerft; dat de in de laatste memorie aangevoerde argumentatie, die in essentie inhoudt dat verzoeker een belang heeft bij het inleiden van de vordering omdat na vernietiging van de bestreden beslissing op grond van het tweede middel, de verwerende partij zich opnieuw zal dienen uit te spreken over de regularisatieaanvraag en dit op grond van onderwijl gewijzigde regelgeving, betrekking heeft op de gevolgen eigen aan elk vernietigingsarrest, maar niet inhoudt dat verzoeker door het betrachten van dit gevolg, een belang heeft of verwerft bij het beroep; dat de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid gegrond is; dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Het beroep wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien oktober 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr;	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **G. DEBERSAQUES.**